

og det er jeg bange for. Jeg er bange for, at man derved ogsaa kommer til at paalægge Forligsmanden et Ansvar, som det ikke vil blive let for ham at bære, et Ansvar for ikke at gribe ind i disse Forhold, naar en noget nervøs Offentlighed maatte kræve det, og jeg ser i Virkeligheden de største Muligheder for, at Forligsmandens Arbejde skal lykkes, i, at han er noget tilbageholdende og passer paa ikke at komme for tidligt med sin Virksomhed.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) nævnedes svenske Forligsmænd i nogle Betragtninger overfor de Anskuelse, jeg har gjort gældende. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at i Sverige var der meget lidt Tilknytning mellem Organisationerne, da Forligsmandsinstitutionen kom. Her have vi et helt andet historisk Grundlag at bygge paa, et meget nøje og intimt Samarbejde mellem Organisationerne, og det Grundlag mener jeg vi skulle bygge videre paa.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) holdt en Forelæsnings for os om mange Spørgsmaal, der havde mere eller mindre Tilknytning til det foreliggende Emne, men hvori der var adskilligt af Interesse. Jeg skal ikke komme dybt ind paa det, jeg skal kun gøre nogle korte Bemærkninger om et Par Spørgsmaal, det ærede Medlem berørte. Det ærede Medlem omtalte en vis Arbejdsgivergruppes formentlige Styrke, og hans Udtalelser herom ere blevne opfattede som en Opstrammer til denne Arbejdsgivergruppe. Jeg er nu noget tilbøjelig til at tro, at det er med Urette, man opfatter det ærede Medlems Udtalelse saaledes. Der kan i alt Fald ligge i det ærede Medlems Udtalelser, at han kun vil pege paa nogle efter hans Mening formentlig faktisk foreliggende Forhold. Imidlertid er det almindelig blevet opfattet som en Opstrammer, og jeg tror ogsaa at kunne sige, at der i de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister kom med i Dag, laa noget af det modsatte, noget af en Opstrammer til en modsat Side indenfor Fagbevægelsen. Jeg vil imidlertid i Anledning af disse mulige Opstrammere til den ene eller anden Side gøre den Bemærkning, at jeg tror, man ikke vil have Ret i nogen af disse Betragtninger. Man maa huske paa, at det baade for den ene og anden Part vil gælde om, at den ikke udæsker det store udenforstaaende Samfund og tvinger det sammen med Modparten. Denne Betragtning vil altid bevirke, at der vil være

nogen Varsomhed med at indtage en krigersk Holdning, thi hvis den ene Part skulde indtage en krigersk Holdning, tvivler jeg aldeles ikke om, at den vil faa meget alvorligt at føle, at det er ikke blot den anden Part, det gælder om at bekrige, men at det er den anden Part plus det udenforstaaende Samfund, og at det er dette, der raader over Lovgivningen og over overordentlig mange Midler til at skabe den Fred, som det vil være nødvendigt og heldigt at skabe.

Saa udtalte det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds en Bemærkning om, at saa snart et Krav stilles fra Arbejdernes Side, vil Offentligheden ikke høre derpaa, og dette, som det ærede Medlem mente nu at kunne gøre gældende, gjorde ham ondt. Men det ærede Medlem har neppe Ret til at sige dette. Naar Offentligheden i Øjeblikket stiller sig noget vrangvillig overfor nye Arbejderkrav, ligger det ganske naturligt i, at man har den Opfattelse, at Tiden ikke tillader at rejse saadanne Krav. Derfor forekommer det i Almindelighed Offentligheden, naar man ser den ene og anden Overenskomst opsagt og det ene og det andet Krav rejst netop under de daarlige Forhold, vi lide under, utidigt af Arbejderne at rejse saadanne Krav. Man kan ikke sige, at Offentligheden i al Almindelighed har denne Opfattelse, og hvis den udenforstaaende Offentlighed havde en saadan Opfattelse, vilde det i Virkeligheden være en meget snæversynet og ganske overordentlig uforstaaende Betragtning hos denne Offentlighed, thi det er givet, at det er i Samfundets og i et sundt Erhvervslivs Interesse, at Arbejderne have den rimelige Løn, som enhver Tid maatte kunne tillade at give dem.

Det ærede Medlem gjorde — og det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) var ogsaa inde derpaa — nogle Bemærkninger om det umulige i, at Statens Funktionærer kunde gøre Strejke. Jeg deler ganske disse Betragtninger. Det er efter min Mening en selvfølgelig Sag, at Statens Funktionærer ikke kunne strejke, og at det er den til enhver Tid siddende Regerings Pligt at vaage over, at Statsfunktionærerne iagttagte dette. Og til at styrke denne Opfattelse hos Statens Funktionærer kan enhver Regering gøre meget. Der føres nu til Dags i de forskellige Etater Forhandlinger med Funktionærerne, der have Foreninger, og Regeringerne have her stillet sig overordentlig liberalt. Naar de Herrer ville lægge Mærke til, hvorledes man stiller sig